

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Aleluja!
Pán vstal z mrtvých!
Ale kde tedy je?

Tajemství
eucharistie

Vytrvat
na cestě

Don Gobbi
Život a dílo

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman Smékal

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejně, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie
Grůzová, Kája Krejčí, Karel
Komárek st., manželé
Májkovi, Ivana Onderková,
Jiří Sluka

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Aleluja! Pán vstal z mrtvých! Ale kde je?
- 2 Co nás čeká
Hudba v naší farnosti
Otče
Velikonoce mých dětí
- 3 Misijní bazar
Postní pouť do Křtin
- 4 Znamé tváře farnosti - prof. Jiří Sehnal
- 5 Střípky z Ducháčů Tajemství eucharistie
- 6 Očeho pohádka - Vytrvat na cestě
- 7 Fotoftegmata - Příběhy a výroky...
- 8 Přečtete si: Don Gobbi - Život a dílo
- 9 Svědectví života: Don Stefano Gobbi

Slovo redaktorů

Milí farníci,
vítáme vás u velikonočního čísla farního časopisu, jehož tématem je Světlo. Přejeme vám, ať je vzkříšený Ježíš světlem vašich životů.

Prosíme vás o příspěvky do dalšího čísla, které se chystáme vydat na slavnost Seslání Ducha svatého a jehož tématem bude Společenství. Uzávěrka bude 14. dubna. Za všechny příspěvky předem děkujeme.

Hanka a Karel Komárkovi

Aleluja! Pán vstal z mrtvých! Ale kde tedy je?

Milí farníci,
v postní době se snažíme o obrácení, něco v našem životě změnit, dáváme si často nějaké postní předsevzetí. A jistě je to dobré a důležité. Někdy se opravdu podaří se trochu v něčem posunout. Co si ale budeme povídat, většinou jsou změny krátkodobé a až moc rychle se vracíme do starých kolejí. Možná i proto může klesat naše motivace snahy o nějakou změnu.

Totíž když něco měníme jen v tom vnějším a nezakoření to až do hloubky našeho srdce, ano, jestli se nepozmění náš vnitřní postoj, změny nemají sílu. Navíc se často snažíme o příliš vnější a „pozemské“ změny.

Učedníci a lidé očekávají příchod Božího království ve vnějším uspořádání společnosti, zbavení se mocných a utlačujících. To vše muselo projít radikálním očišťováním. Všichni chtěli být s Ježíšem, vidět zázraky, být uzdravováni... kolem Ježíše se prostě muselo „vše dařit“. Nějaká slova o kříži, pronásledování nebo dokonce smrti nechtěl nikdo slyšet. Těžko říci, ale možná, že kdyby jim Ježíš nebyl vzat, nebyli by schopni se z těchto očekávání vymanit. Nutno ale říci, že způsob, jakým od nich Ježíš odešel, byl opravdu krutý. Takový šok, kdy vše, o čem snili, v co věřili, do čeho dávali veškeré své naděje, bylo během jednoho dne zničeno.

Ježíš ale ví, co člověk snese a co také ne... A tak už po třech dnech přichází ta úžasná zkušenost – dokonce ani smrt nemá poslední slovo! Tedy má a nemá – Ježíš mezi nimi už opravdu fyzicky není – občas, spíše výjimečně se jejich zraku ukazuje a zase mizí... Postupně jim dochází, že Boží království není z tohoto světa, a přesto může být přítomné uprostřed nás. To nejpodstatnější z něj není vidět lidskýma očima, možná vypadá společnost kolem v mnohém téměř stejně jako předtím, ale v srdcích věřících se něco radikálně změnilo. On tu je, ví o všem, On působí zázraky – ano, někdy i ty vnější, ale ty největší se dějí ve změnách našich srdcí... Najednou je možné mít naději, radost, pokoj v srdci nezávisle na tom, jestli se mi zrovna daří nebo nedaří, vyhrávám či prohrávám, dokonce jestli žiji či umírám. Jeho království je zde a nic ho nepřemůže.

Na jednom ale záleží – na jaké straně jsem se rozhodl bojovat? „Věříš v Syna člověka?“

Když se vrátím k původní otázce postního snažení. Jde mi o to, budovat s Ježíšem to vnitřní Boží království v mém srdci, v srdci druhých ve světě, jde o proměnu srdcí a postojů, a nebo spíše o ty vnější cíle a změny? Ty mohou být jistě dobré, ale bez správného vnitřního postoje mohou vést nás i ostatní k té ještě neočištěné touze používat Boha jen pro naše plány a představy – ať už je to touha po věčném zdraví, rovnoprávnosti lidí, prosperitě, dobrých vztazích se všemi – hlavně ať je to bez křížů.

Jsem ochoten nechat sebou otrást podobně jako učedníci, nechat očistit své postoje a touhy – dokázat zříci se toho „mého boha“ a setkat se se skutečným vzkříšeným Kristem? Dát mu své srdce, aby v něm mohl dělat především ty vnitřní zázraky? Ano, očištění, půst, který nás odpoutává od vlastních

představ a dává prostor, aby Bůh tvořil podle jeho představ. Odvážím se, aby mohl být Ježíš o těchto Velikonocích „vzkříšen v mém srdci“? Dám mu prostor, aby tam mohl začít vládnout? Aby tam přišlo Boží království? Dovolím mu změnit můj život? Pane Ježíši, prosíme tě, dej nám odvahu v Tebe uvěřit naplno... Maranatha! Přijď, Pane Ježíši!
Váš P. Daniel

Co nás čeká?

DUBEN

28. 4. Dětský karneval

KVĚTEN

8. 5. Farní výlet

27. 5. Den vzájemných modliteb naší farnosti a bohoslovců

18. 5. 21:00 Svatodušní vigilie

30. 5. Slavnost Těla a Krve Páně

ČERVEN

2. 6. První svaté přijímání a zahradní slavnost

5. 6. Den dětí na farní zahradě

7. 6. Noc kostelů

ČERVENEC

16. 7. Adorační den farnosti 9:00–18:00

21.–27. 7. Duchovní cvičení Velehrad

SRPEN

3. 8.–10. 8. Farní tábor

11. 8. Poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie

12. 8.–17. 8. Duchovní cvičení rodin Hadinka

23. 8.–30. 8. Ministrantský tábor

Hudba v našem kostele

Neděle 19. 5. 2024 v 9:45 h

Slavnost Seslání Ducha svatého

František PICKA (1873-1918)	MISSABREVIS C-DUR, OP.43
Stanislav MACH (1906-1975)	REGINACOELI
Zdeněk HATINA (1941)	CHVALTE ÚSTA...
Kancionál	č. 421, 422, 423
Účinkují: Varhany: Rídí:	solisté, chrámový sbor, orchestr doc. MgA. Jan Král Zdeněk Hatina, ředitel kůru

OTČE

Otče,
i když noc ještě přikrývá tuto zemi,
vím, že nade mnou je Hospodin,
který vidí své děti i ve tmě
a smiluje se nad námi.
S mocí a slávou
sestoupí, aby proměnil tuto
hroznou noc v jasný den.
Naplní nás pokoj a láska
a naše duše bude plná Jeho světla.
JÁ JSEM tu opět bude.
JÁ JSEM se vrátí.
JÁ JSEM bude s námi.
Chvála buď Nejvyššímu!
Amen.

VR

VELIKONOCE MÝCH DĚTÍ

Oblaka rozervaná, z nichž náhle tmí se,
divoce letí nad březnem.
Z balvanů, mlh, mračen a hlíny smísen,
nabíhá těžce jejich sen.

To před jarem stůňou. Vlák do oken chochol
smrčín a s mraky na schovávanou si slunce
hraje.
Zas pěkně, zas děšť. Nepokojně tak vichr
hučí v jabloních na zahradě.

Pak roste světlo. Po ránu slunce pašijové
mezi okny sune se slavně a tiše přec.
Aleluja. Nad zemí novou to světlo nové.
Zastřena slávou každá věc.

To potoky běží obnažené a s větví holých
bez hnutí visí rouno jehněd.
Aleluja. Křižují cesty prázdno polí.
Jdou skřivánčím tichem, jež mluví zjevně.

I pro ně už bylo. A bude čas krátký,
čas krátký.
Ať kamkoli, dál sotva než k prázdnému
hrobu cesta jde.
Ať odkudkoli, ó Kriste, kéž neztratí cestu
zpátky v zářící rány tvé.

Jan Zahradníček

PROŽILI JSME

Misijní bazar

V neděli 25. 2. jsme při návštěvě vaší farnosti navštívili i farní jarmark knih a hraček. Nabídka byla široká, věříme, že si každý mohl přijít na své – nás potěšily Čapkovy povídky, které jsme si za milou cenu odnesli domů. Myslíme, že dát druhou šanci použitým věcem má velký smysl, proto jsme za tuto akci rádi, tím spíše, že výtěžek putoval na sbírku Halěř svatého Petra.

Děkujeme organizátorům za jejich čas i nasazení, na viděnou (snad) příště!

Máj

Postní pouť 3. 3. 2024 do Křtin

Dne 3. 3. 2024 po první mši svaté se sešlo společenství zábrdovických farníků v počtu 15, aby spolu prožili postní pouť do Křtin. Nejmladšímu poutníkovi bylo 6 roků, nejstarší poutníci Marušce bylo 79 let. Městskou hromadnou dopravou jsme se přesunuli na konečnou do Obřan a odtud jsme se vydali na naši poutní cestu. Údolím řeky Svitavy jsme se dostali do Bílovic, kde se k nám přidala další účastnice poutě, a dále jsme pokračovali po červené turistické značce ke kříži „Na Skále“; kříž vyřezal pan Theodor Šenk roku 1911. Zde jsme se začali modlit křížovou cestu a ukončili ji po necelých dvou kilometrech dále u „Zlámaného kříže“ v katastru Babic. Posilnili jsme se svačinkou a pokračovali „Svatojakubskou moravskoslezskou cestou“ do Křtin. Zde se k nám přidal další zábrdovický farník a společně jsme doputovali do poutního kostela Jména Panny Marie. Zpěvem a modlitbou jsme ukončili naši

čtrnáctikilometrovou postní pouť do Křtin.

Její úplný konec byl ve výletní cukrárně.

Zákusky byly výborné :-). Byla to krásně prožitá neděle. Nabízí se otázka, zda tato pouť byla počátkem poutního společenství?

Děkujeme Pavlu Severovi za organizaci a Irence Kořínkové za naplánování a navigaci poutní cesty.

Známé tváře farnosti – prof. Jiří Sehnal

Už přes půl století chodí na bohoslužby do našeho kostela hudební vědec prof. Jiří Sehnal s manželkou. Nedávno obdržel za celoživotní dílo Cenu města Brna. Při té příležitosti nám ochotně odpověděl na několik otázek.

Kudy vedly Vaše cesty z rodné obce až sem do Brna?

Narodil jsem se 1931 v Radslavicích u Přerova, tam byl můj tatínek řídícím učitelem. Studoval jsem na Univerzitě Palackého v Olomouci hudební vědu a estetiku. Tři roky jsem pracoval v olomoucké univerzitní knihovně, potom šest let v knihovně Výzkumného ústavu zelinářského Československé akademie zemědělských věd v Olomouci a v roce 1964 jsem se dostal do Brna do hudebního oddělení Moravského muzea, kde jsem působil třicet let. A když jsem dosáhl důchodového věku, ještě dalších deset let jsem dojížděl do Olomouce přednášet hudební vědu. Mohu říci, že pokud je člověk zdravý, pak důchod je ta nejkrásnější

doba. Tehdy jsem toho také nejvíc napsal.

Jak dlouho bydlíte tady v Židenicích – v domě, kde teď rozmlouváme?

V Brně jsem nejdříve tři roky bydlel na různých místech sám, manželka ještě pracovala v Olomouci, tak jsem za ní dojížděl do Přerova, kde žili moji rodiče. A do Brna do Židenic jsme se nastěhovali v roce 1967. Ten den, když jsme sem přijeli, padal sníh, bylo to v listopadu, jeli jsme stěhovacím autem a doposud vidím, jak na mě to Brno působilo tak smutně, leželo v mlze, viděl jsem Petrov a ty kopce, když jsme tady sjížděli...

Jak se cítíte v zábrdovickém kostele?

My jsme ze začátku chodili do Židenic, tam jsme taky dělali s manželkou lektory, ale občas jsme zašli do Zábrdovic, tam byla poblíž malá mlékárna, a když jsme ještě byli zaměstnaní, tak jsme se stavili ráno v kostele na mši, pak jsme si dali kakao v té mlékárně a jeli jsme do práce. Takhle jsem se seznamoval pomalu se Zábrdovicemi, které, co se týče kostela, se mi líbily mnohem víc. Ale v Židenicích nám pak říkali, že jsme „bifarníci“, když chodíme do obou kostelů.

Tady v Zábrdovicích jsem velice spokojený, protože jsme se já i manželka přesvědčili, že jsou tu velice hodní, poctiví křesťané. Když jsme měli tu autohavárii v roce 2014, tak nejen tady v Zábrdovicích, ale i v Židenicích byli lidé, kteří nám velice pomáhali. My jsme oba přišli z nemocnice dosti zubožení a já takřka s dojetím vzpomínám na to, jak lidé, které jsme znali jenom od vidění, se pěkně o nás – no nebylo potřeba se úplně starat, ale byli nám stále nápomocní. To bylo opravdu křesťanské.

Co pro Vás znamená nedávno udělená Cena města Brna?

Já jsem se o tom dověděl s velkým předstihem a myslel jsem, že jsou to jenom nějaké řeči. Mě totiž nesmírně překvapilo, že by hudební historik, který je ponořený hlavně do sedmnáctého a osmnáctého století, mohl dostat cenu, která se dává slavným lékařům, sportovcům, hercům a takovýmto osobnostem. Přišlo mi to naprosto absurdní. Nicméně když jsem dostal pozvání od paní primátorky, už jsem viděl, že je to pravda. Celá ta akce proběhla velmi důstojně, v hezkém prostředí, a je to nejvyšší uznání, jakého se mi zatím za vědeckou práci dostalo.

Vaši kolegové a známí vědí, že ani v penzi nepřestáváte vědecky pracovat. Můžete prozradit, na čem? A nepomýšlíte na to, že byste – po tak bohatém životě v kultuře i v církvi – psal paměti?

Ty paměti po mně chce můj prasynovec, ale já už to dlouhou dobu odmítám, protože se mně zdá, když se dívám kolem sebe, že paměti píše tolik lidí, i mladých, vemte si Halíka, ten je napsal myslím v padesáti letech, no to byl ještě kluk. A také nevím, koho by to zajímalo.

Dokud jsem byl v zaměstnání, tím myslím v muzeu, neměl jsem na vědeckou práci čas. Musel jsem ho spíš krást, a to máte asi podobnou zkušenost. Víceméně to člověk dělal jako jakési hobby, ale s velkými překážkami. I když zase na druhé straně měl jsem snazší přístup k odborné literatuře, mohl jsem třeba i někam služebně zajet... V třiapadesáti letech jsem si pořídil auto, ačkoliv jsem měl na ně zkoušky už od osmnácti let. Pak jsem za volantem neseděl, až když mi bylo třiapadesát. Což ze začátku byla hrůza, ale pak jsem zjistil, že to není tak zlé, a jezdil jsem rád.

Když člověk přijde do důchodu, tak mu hrozí nebezpečí jakéhosi vyhasnutí a ztráty smyslu života.

Protože nemá povinnosti, kromě manželky, že ano, nic ho nečeká a ten život by málem ztrácel smysl. A já jsem měl velké štěstí, že mi v Olomouci nabídli to přednášení, a mě velice těšilo stýkat se s mladými lidmi a sdělovat jim svoje zkušenosti, poznatky, i když nevím, co to v nich zanechalo, nejsem si jistý, ale těší mě, že se občas ke mně někdo hlásí, že chodil na moje přednášky před dvaceti lety... Tak to je pěkné, to člověka těší. V současné době čekám na korekturu práce o vlivu hudební praxe na stavbu a zvuk varhan a poslední věc, kterou připravuji, se týká hudby u cisterciáček na Starém Brně. Nikdy jsem nemyslel, že bych se těm cisterciáčkám věnoval, ale když jsem se seznámil s historickými dokumenty, tak mi začalo být těch sestřiček velice líto. Protože zrušení jejich komunity roku 1782 probíhalo skoro stejně jako razie v kláštorech 1950. A ještě se zabývám něčím, co jsem dlouho sliboval: historií barokních varhan v Brně. Jde mi to velice pomalu, protože jsem bohužel málo pohyblivý a už nemohu jezdit sám do zemského archivu, tam jsou ty strašné schody, a jen díky svým kolegům nebo přátelům, kteří mi ty materiály okopírují, s tím pak pracuji.

Právě Vaši kolegové říkají, že to, že nebudete nic dalšího psát, tvrdíte už několik desítek let. A my Vám můžeme jenom popřát dosti sil, zdraví a požehnání.

Za rozhovor poděkoval Kkst

Střípky z ducháčů - Tajemství eucharistie

Co se vám vybaví za slova nebo obrazy, když se řekne eucharistie?

Možná je to přítomnost, dar... nebo něco jiného.

Můžeme říci, že eucharistie je největší z darů. Je zde, abychom měli život a měli ho v hojnosti (Jn 6).

Přináší věčný život. Ježíš říká: Kdo ke mě přijde, toho neodmítanu. „Jak ale přijít?“ ptáme se často bezradně. Bůh odpovídá, sestoupí, abychom my mohli k němu... Skrze eucharistii. Abychom se postupně stali jím. Boží láska se prokazatelně nezastaví před ničím. (Jn 13,1)

My lidé známe princip – vidět a věřit (je to jistě sebezáchovný princip, ale ve vztahu k eucharistii nepoužitelný).

V Ježíši se Bůh ukryl za záclonu lidského těla, nyní se ukryvá za záclonu eucharistie, chleba a vína.

Vybavme si ustanovení eucharistie a Ježíšovu řeč na rozloučenou. Co nám má eucharistie dát? Její působení můžeme shrnout do tří oblastí. První je ujištění: Nechvějte se úzkostí. Já, Bůh, přicházím do vašich starostí, nejste na ně sami. Druhé je spočinutí v lásce: Já jsem si vyvolil vás. Já, Bůh, vím, koho jsem si vybral, nemusíš se bát, nemůžeš mě zklamat!

A třetí je výzva: Žijte pokojem! – Pokoj jako přibytěk pro správně formované svědomí, jehož formou jsem já, Bůh. Vaše svědomí ať ladí s mým! Eucharistie nás učí, jak být v pokoji se sebou (přijímat se bez podmínek), jak být v pokoji i s druhými, upevňuje v nás vědomí, že jsme na jedné lodi. Pak nemůžeme druhé soudit, srovnávat se s nimi.

Eucharistie nám byla dána, abychom měli Ducha. Chléb je při mši obsazen duchem a také společenství je obsazeno Duchem. Eucharistie

nás učí větší lásce k bližnímu (Jn 15,12), učí nás prožívat posun v lásce. Eucharistie vyrůstá z oběti – jen to, co se obětuje, se může proměnit. Proto máme přinášet náš život, naše starosti, aby to mohlo být proměněno. Můžeme si v mysli představit, že vylezeme na misku, která je nesena k oltáři, kterou kněz pozvedá.

Kdybychom tajemství eucharistie měli shrnout, použili bychom slova papeže Jana Pavla nebo sv. Tomáše Akvinského: svátost lásky. My sami máme být eucharistií pro druhé. Ta svátost není jen to, že jdou k přijímání a pak si sednou do lavice, ale hlavně to, jak ji nesou dál, v setkáních, v konkrétních skutcích našeho každodenního života.

Také se ptáte, proč se Bůh, Kristus sděluje takovým způsobem? Proč ustanovil eucharistii? Hledejme na tuto záludnou otázku ve velikonoční době odpověď.

Podle našeho pana faráře LG

OČEHO POHÁDKA - Vytrvat na cestě!

Apoštolové začali s nadšením, chválili Ježíše. Jen málo z nich s ním vydrželo.

Jeden apoštol se vytahoval „i kdybych měl s tebou umřít“, a nevydržel.

Žili byli v jednom království tři princové. V sousedním království zase žily tři princezny. Princové si tyto princezny chtěli vzít za manželky. Sousední král byl velmi bohatý a princezny dostanou velké věno. Nejstarší a prostřední princ si chtěli princezny vzít kvůli tomu bohatství. Těšili se, jak se budou mít dobře, až si princezny vezmou. Nejmladší princ se do princezny zamiloval.

Chystala se slavná svatba, ale co se nestalo. Den před svatbou začala velká vichřice, která uchvátila všechny tři princezny a odnesla je pryč. Nikdo nevěděl kam. Jejich tatínek pan král velmi plakal a naříkal. Princové panu králi slíbili, že princezny najdou.

Hned druhý den se vydali všichni tři na cestu. Hledali dlouho, bloudili lesy, horami i bažinami. Nejstarší princ však byl unavený a vzdal to: „Ta princezna mně nestojí za to, abych se tady kvůli ní tak plahočil. Vráťím se domů.“ A opravdu se vrátil.

Prostřední a nejmladší princ pokračovali v pátrání dál. Došli ke hradu zlého černokněžníka. „Kde jsou naše princezny?“

„Vrátím vám vaše princezny,“ řekl černokněžník zlověstně, „ale musíte si je udržet a vytáhnout. Pokud ne, jsou moje.“

Princeznám uvázal kolem pasu řetěz, jehož druhý konec se díky kouzlu rozžhavlil. Pak hodil princezny do studny, která neměla dno. Oba princové chytili konec řetězu, kterým mohli princezny ze studny vytáhnout. Jejda, prostřední princ, jakmile ucítil rozžhavlý řetěz, rychle ho pustil. „Au, to pálí! To nezvládnou,“ říkal.

Nejmladší princ ale řetěz dál držel a se spálenými rukama nakonec princeznu ze studny vytáhl. Černokněžník to nečekal a pukl. Nejmladší princ tak zachránil všechny princezny. A pak se konala nádherná svatba nejmladšího prince s princeznou.

I když to není mnohdy lehké, vytrvejte!

Pomáhá: Modlit se, pomáhat, neubližovat...

Fotoftegmata - Příběhy a výroky fyzikálních otců

Čekání na motýly

Bratři z jednoho společenství přišli odpoledne za abba Emitorem a svěřili se mu: „Chtěli jsme přinést lidem svědectví o Bohu a jeho dobrotě, podělit se o Boží slovo i o své vlastní zkušenosti, ale nemají zájem. Nepřijali naše pozvání a nepřišli. Jak to, že je tak těžké někoho získat pro Boha?“

Abba Emitor je vyzval: „Vezměte toto plátno, běžte ven a přehodte je přes šňůru napnutou mezi stromy, aby na plátno svítlo slunce. Je to pozvánka pro motýly. Spočítejte, kolik jich přilétlo, a přijďte mi říct.“

Bratři se po delší chvíli vrátili celí rozpačití. „Abba, na plátno usedly jen dvě mouchy, které zase hned uletěly.“

Abba řekl: „Přijďte znovu, až se setmí.“ Přišli, seděli venku a čekali. Pak abba podal nejbližšímu silnou lampu, řekl mu, aby ji rozsvítil a proud světla namířil na visící plátno. Za chvíli začal přilétat rozličný hmyz, narážel do jasně osvětlené bílé plochy, vířil a poletoval kolem ní. Abba se zeptal: „Kolik motýlů jste přilákali za denního světla a kolik teď?“

Odpověděli: „Za dne žádného. Zato teď v noci, když jsme rozsvítili světlo, vidíš sám, že přilétají malé i velké můry.“

Abba chtěl vědět: „Jak je to možné? Cožpak ta lampa svítí víc než slunce? Nebo v čem je rozdíl?“

Bratři přemýšleli a pak předkládali svá vysvětlení: „Ve dne bylo sluncem osvětlené nejen plátno, ale i celá krajina a nabízelo se v ní mnoho dalších světlých míst. Nebyl to takový kontrast, jako když je všude kolem černá tma a v ní zazáří třeba jen slabé světlo. Můry jsou noční motýli, jsou mnohem citlivější na světlo. Ale když je den, pro jejich oči je přemíra světla, jsou jako slepé a někam zalezou.“

„Ano,“ přikývl abba, „noční motýli nevynikají krásou pestrobarevných křídel, ale zato dobře vidí i velmi slabé světlo a letí za ním. Když chcete zvat lidi na cestu k Bohu, kromě prosby o Boží světlo přidejte také trochu důvtipu! Vyberte správné místo, čas a způsob pro setkání. Těch, kteří hledají světlo, je dost, jen jsou méně nápadní a někdy ze strachu před nadbytkem světla bývají zalezlí.“

Zachycené slunce

Abba Kolektor často pobýval v hluboké jeskyni, obvykle v zadní části, kam vůbec nepronikal denní svit. Abba Diviš ho jednoho dne navštívil s prosbou o radu: „Někdy dostanu světlo od Boha, radost a poznání, ale v mé duši dlouho nevydrží, nedokážu ho uchovat. Později se ptám sám sebe, jestli ten zážitek se mi jen nezdařil. Co dělám špatně?“

Abba Kolektor mu slíbil dát odpověď, ale před tím ho požádal, ať si obstará nádobku, do níž budou zachyceny sluneční paprsky, a přinese mu v ní světlo do jeskyně. Abba Diviš dlouho přemýšlel a nakonec vyrobil krabičku se zrcadlově lesklým povrchem uvnitř. Na slunci ji otevřel, nechal dovnitř dopadnout sluneční světlo, pak krabičku rychle zavřel. Očekával, že světlo se bude uvnitř stále odrážet a neztratí se, dokud víčko neotevře ve tmě u abba Kolektora. Ale nezdařilo se, po otevření byla v krabičce jen tma.

Abba Kolektor ocenil snahu a zeptal se: „Víš, proč světlo v krabičce nevydrželo? Zapomněl jsi, že každá odrazná plocha je nedokonalá, tak jako my lidé jsme nedokonalí. Většinu světla sice odrazí, ale nějakou část sama pohltí. Stačí nepatrný zlomek sekundy, během něž světlo v krabičce udělá mnoho tisíc odrazů sem a tam, zeslábne a zcela se pohltí. Nezbude nic, co bychom po otevření spatřili. Tak také ty, kdybys chtěl uchovat Boží světlo tím, že ho přijmeš a budeš ho chtít v sobě svým úsilím v nezměněné podobě udržet, ztratíš jej. Vnitřní světlo je Boží dar a v tobě bude, jen dokud ti Bůh dá tu milost a bude tvoji duši prozařovat. Avšak dokud ho máš, měl bys ho dobře využít.“

Vyšli spolu před jeskyni. Abba Kolektor utrl ze stromu list, podal ho abba Divišovi a řekl mu: „Tady máš nádobku plnou světla.“

Viděl, že abba Diviš nechápe, proto pokračoval: „List potřebuje hlavně tři důležité věci: vzduch, vodu a světlo. Ze vzduchu z oxidu uhličitého si bere uhlík, přidáním vody vzniknou cukry a uvolní se kyslík. Světlo, spousta světla té přeměně dodá potřebnou energii. List a celá rostlina je taková konzerva na světlo.“

Abba Diviš se zachmuřil: „Ale v listu už není to původní světlo. Je to nějaká sloučenina, zelená látka.“

Abba Kolektor mu řekl: „Ano, správně. Proč se divíš? Copak ty dokážeš nasycit své tělo přímo světlem?“

Bud' rád, že jiný živý organismus pro tebe udělá ze světla zeleninu, obilí a ovoce. Kde bychom byli bez rostlin?"

„Abba, rozumím důležitosti rostlin, ale nevím, jaký je v tom duchovní smysl. Proč jsi chtěl nádobku na světlo?"

„Ty musíš být takovou nádobkou a zpracovávat tři důležité věci. Voda – ta je připomínkou Boží milosti, která na nás přišla od našeho Otce. Vzduch odkazuje na Boží dech, Ducha života, který se v tobě stává modlitbou. Světlo je symbolem živého Slova, přítomnosti Božího Syna, on je energií pro naši duši. Máš důležitý úkol. Nezapomeň, nejen ty sám, i lidé kolem tebe potřebují Boží světlo. Ale neumějí je zpracovat. Potřebují, aby ses pro ně stal duchovní zeleninou, abys byl konzervou Božího světla a ze tří složek, které od Boha přijímáš, utvořil pro ně svým životem stravitelný pokrm, duchovní potravu, než se oni sami stanou přímými příjemci Božích darů a dokážou je zpracovat.“

Lampa poznání

Jeden člověk přišel za abba Kolektorem a stěžoval si: „Máme ve společenství bratra, který ve všední den často přichází pozdě na bohoslužbu. Proč ho presbyteroi nenapomenou nebo nevykážou pryč?"

Abba toho stěžovatele vzal do své kelly, jež byla zcela zatemněná. Svítala tam jen červená lampa. Podal mu list papíru a zeptal se ho: „Co vidíš?"

Ten člověk po chvíli, až si jeho oči zvykly na tmou, přiblížil list k lampě a řekl: „Vidím na papíru čtyři čtverce. Nahoře dva velmi světlé, pod nimi dva černé.“

Abba ho vyzval: „Teď s tím listem vyjdi ven na sluneční světlo, znovu ho prohlédni a vrať se.“

Když člověk přišel zpět, kroutil hlavou a namítal: „Abba, co to na mě zkoušíš? Ty obrazce na papíře změnil barvu. Venku jsem viděl, že čtverce, které tady vypadaly jako černé, jsou jeden modrý a druhý zelený. A ty dva navzájem podobné světlé jsou venku jeden červený a druhý světle šedý. Jak to, že tady u tebe vypadají úplně jinak než venku?"

Abba mu odpověděl: „Venku je světlo od slunce, obsahuje všechny barvy a umožňuje také všechny barvy rozlišit. Tady u mě je lampa s červeným filtrem, její světlo má jen červenou složku. Proto se zelený a modrý čtverec v dolní řadě zdají černé. Neodrážejí žádné červené světlo. Ale horní čtverce, červený a světle šedý, odrazí většinu červeného světla lampy, proto se tady v červeném světle zdají světlé. Je to podobné jako v životě. V nesprávném světle se ztrácí hodnota některých skutků. Možná ten bratr, o kterém jsi mluvil, má vážné důvody, proč nestihne přijít na mši včas, a musí hodně obětovat tomu, aby ve všední den vůbec přišel aspoň na část bohoslužby. Neodsuzuj druhé, když tvé oko nemá správné světlo a neumí poznat barvy pohnutek lidského jednání. Plné světlo má jen Bůh. Proto má také dokonalé poznání a proto jen on může soudit zcela spravedlivě.“

Bělení

Někteří se divili, že abba Emitter dokáže strávit tolik času před vystavenou eucharistií, a ptali se ho na to. Řekl jim: „Hodně zašlé prádlo potřebuje být dlouho na slunci.“

JS

PŘEČTĚTE SI:

Don Gobbi

**Život a dílo.
Farář celého
světa**

Zakladatel Mariánského kněžského hnutí Mariadele Tavazzi
Nakladatelství: Maticе cyrilometodějská, s.r.o.

První životopis zakladatele Mariánského kněžského hnutí (MKH), italského kněze Dona Stefana Gobbiho (1930–2011). Autorka předkládá portrét obyčejného člověka s mimořádnou vírou a hlubokou mariánskou úctou intenzivně prožívanou od dětství. Zdá se nemožným, že si Panna Maria zvolila tak „malou“, horkokrevnou i pokornou osobu pro tak grandiózní dílo, které se rozšířilo bez nějakého lidského úsilí do celého světa. Posláním Dona Gobbiho bylo číst poselství Fatimy v promluvách Panny Marie v srdci (lokuce) a účinně je uvádět v život v katolické církvi. „Časy předpovězené Pannou Marií jsou tyto,“ tvrdil rozhodně. A apoštolové těchto časů, kteří mají uvést lidstvo k triumfu Neposkvrněného Srdce předpovězenému ve Fatimě, jsou kněží oddaní Panně Marii, kteří se jí zasvěcují; kněží s růžencem v ruce, s dětským srdcem a s vyzkoušenou vírou, ale i společenství laiků. Kniha obsahuje i homilie ve Fatimě, dopisy a svědectví, obrazovou přílohu, základní informace o vzniku a rozvoji MKH a úkony zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, životní osudy a přehled cest ve službě MKH i stručnou chronologii života Dona Gobbiho.

Svědectví života: DON STEFANO GOBBI (1930–2011)

„Ty jsi nepochopil, synu, že Já jsem si zvolila pošetilost, abych zahanbila moudrost, a slabost, abych porazila sílu.“
(27. září 1973)

Kdo je Don Stefano?

Don Stefano byl kněz v klerice, malý postavou, baculatý. Říká se, že hábit nedělá mnicha, ale první věc, kterou lidé vidí z bližního, je právě oděv. A kutna je velmi přesným znamením. „To, že jsme ho viděli oblečeného do kleriky,“ vzpomíná jeden kněz ze Spojených států, „nás udivilo, protože jsme nikdy zde u nás neviděli faráře v tomto oděvu.“

Měl způsob konání trochu prudký, impulzivní, někdy drsný, přímý, který mohl budit bázeň. Ale zároveň jednal s odzbrojující prostotou.

Jistě, musel zvládnout rytmus cest, kterému se podroboval. Od roku 1972 až do smrti, po více jak čtyřicet let, musel prokazovat silnou fyzickou a psychickou odolnost. Strávil roky s kufříkem v ruce, kdy byl pohazován sem a tam, přecházel z horka do zimy, z hor do nížin, od Španělska k Číně, z vlhkosti do sucha, od setkání se 40 000 osobami ke dnům s malými rodinami ve ztracených afrických vesnicích, neustále měnil lůžko a způsob výživy, v proměnlivých časových pásmech, s myšlenkami a starostmi různého typu: nebyl už pánem svého času ani sám sebe. Byl někým vyvlastněným. Připravoval kufřík v mžiku, nosil s sebou vždy sochu Ježíše Dítěte, trochu prádla, Modrou knihu. Byl knězem Společnosti svatého Pavla, ale nejdříve v Milánu v pokoji domu na ulici Mercalli, pak na ulici Terrugia, zde nebyl téměř nikdy. Pokoj pak byl vrcholným dílem: lůžko, stůl potopený pod horou knih a dopisů z celého světa, socha Panny Marie. Tento pokoj nebyl pouze jeho celou, ale také centrem Hnutí. Nic velkého, nic majestátního a tím méně nápadného, všechno bylo a mělo být, jak to Bůh myslel: jednoduché. „Nedělej si starosti s rozšířením Mariánského kněžského hnutí! Nechej to na mně! Spolehni se na mne! [...] Nedívej se na výsledek!“
(13. října 1973)

Don Stefano byl přímý svědek, který se nebál mluvit nebo ztrácet přátelství. Během jednoho večera ve Spojených státech jeden kněz žádal opakovaně Dona Stefana, aby na konci dne šel do jistého kláštera sester, které tolik naléhaly, aby se s ním setkaly a mohly ho

poznat, aby jim řekl „několik slov“. Navzdory únavě Don Stefano pozvání přijal a dostavil se k nim. Objevil se před skupinou starých dam, které žily v luxusním domě, oblékaly se jako dámy ze salónu a ukazovaly, že velmi dbají o svůj vzhled: dlouhé kalhoty, dobře opečované vlasy, líčidlo... Toto byly řeholní sestry? Don Stefano byl vyveden z míry. Když mu bylo uděleno slovo, řekl: „Požádaly jste mne, abych vám řekl pár slov; nuže, já vám řeknu tři: Jste ošklivé, ošklivé, ošklivé. Ošklivé pro Boha a ošklivé pro lidi. Adieu!“ A aniž by ještě něco jiného dodal, odešel.

Svérázný typ, musí se říct!

A přece ho Panna Maria vybrala: S oním charakterem, kterému nechybělo provádět nezbednosti, ale zároveň s uměním vzpamatovat se a upřímně se pokořit.

Nic ho nezastavilo, ani bouře, ani nepohodlí cest konaných mezi tolika peripetemi a obtížemi, ani velká tělesná únava.

Ani celnice si nemohla „dovolit“ zpomalit jeho cestu, protože čekalo nějaké večeradlo, tisíce ho čekaly s láskou a dychtivostí, když se ti lidé chtěli cítit milovaní Pannou Marií, a tím méně nechtěl zklamat Ji; proto byl schopen projevit netrpělivost s celníky, kteří kontrolovali příliš pomalu jeho zavazadlo, ale oni dělali jen svou práci... Stávalo se, že na letišti ve frontě předběhl toho, kdo byl před ním, protože spěchal, aby vyšel, a vyvolal tak hlasité protesty.

„Jednou jsme se nacházeli na hranici mezi Rwandou a Burundi,“ vypráví ten, který ho doprovázel po Africe, Aniceto Battani, „dvě země, které tehdy byly ve válce. Byla tam řada a on se pustil do troubení klaxonem auta, protože chtěl projet za každou cenu. Vojáci k nám přišli s namířenými samopaly – a jdi vysvětlit, že se jednalo pouze o spěch... Někdy, když seděl vedle řidiče, snažně ho žádal a vyzýval: »Jed, jed!« A to natolik, že jednou mu jeden z dobrovolníků vyhuboval: »Myslíte, že Ježíš je spokojený, jestliže nerespektujeme omezení rychlosti?« Tehdy se vzdal... až do další následující chvíle.“

„Don Stefano měl silný charakter,“ tvrdí Mons. Raúl Scarrone, biskup z Uruguaye, „ale tato síla byla nutná pro překonání tolika těžkostí, a pak, síla je také darem Ducha Svatého: dokázal to, co Panna Maria chtěla, to, co po něm žádala.“

Podle vlastních slov Don Stefano trpěl kvůli tomuto svému temperamentu, ale říkával také, že Bohu není zabraňováno v jeho dílech nevhodností jeho nástrojů.

„Nic není únavnějším břemenem než my sami,“ tvrdil švýcarský teolog Maurice Zundel, „ale když je víra a úplně se odevzdáme Bohu skrze Marii, také břemena se stávají lehčími.“

Bůh se nebojí našich nedostatků. Opravdovou překážkou Božímu působení je hřích, chybění důvěry a sebeláska, skutečně „to, co je pošetilé pro svět, Bůh zvolil, aby zahanbil moudré; to, co je slabé pro svět, Bůh zvolil, aby zahanbil silné; to, co je neurozené a pohrdané pro svět, to, co je ničím, to Bůh zvolil, aby změnil v nic věci, které jsou, aby se nikdo nemohl chlubit před Bohem.“ (srov. 1 Kor 1,27–29)

Don Stefano se snažil nechat se utvářet Pannou Marií a musel bojovat s vlastním ohnivým a neústupným charakterem. Ona, jako dobrá pedagožka a dobrá Maminka, ho napravovala a vychovávala: „Synu, nechej se mnou vést... kolikrát bys rád pracoval, ale nemůžeš... Ach, tato nemohoucnost působit, ta zkušenost vlastní slabosti, trpělivost, ve které se musíš cvičit, to čekání – kolik tě to někdy stojí, jak tím trpíš – ale jak tě to očisťuje!“ (23. března 1974)

„Maminka ho vedla jako nějakého maličkého,“ tvrdí otec Elias Rabal, Libanonec. Měl tudíž také ducha dítěte, tím, že byl v tomto směru utvářený Pannou Marií. Byl zbavený masek egoismu, nadřazenosti, obojakosti. On, který vedl pevně tisíce věřících a kněží k setkání s Bohem, se stával téměř bázlivým v soukromí natolik, že na konci setkání se často ptal váhavě svých přátel, zda vše šlo dobře, jako kdyby prožíval nějaký druh nejistoty a potřeboval potvrzení.

„Viděl jsem ho občas projevit skutečný strach,“ tvrdí otec Elias Rabal. „Jednou mu přišel naproti jeden voják

a on měl takový strach, že jsem musel zasáhnout, abych ho uklidnil. Voják naopak si klekl, protože jednoduše chtěl požehnání. Jindy byl povolán skupinou biskupů a patriarchů, já jsem nemohl vstoupit do sálu, ale on několik málo okamžiků, než vešel, začal mne snažně prosit, abych šel i já, protože byl vyděšený a zastrašený... pak fakticky, když začal mluvit, zdál se být vybavený vyšší silou.“

Ovocem tohoto ducha dítěte, podle nauky evangelia, je schopnost netrvat umíněně na vlastních omylech: „Měl sílu po diskusi, lépe řečeno, pokoru, aby žádal o prominutí,“ vypráví jeden jeho přítel a samotní biskupové a kněží se ve svých svědectvích všichni shodují: drsný charakterem, ale připouštěl, že se mýlil, říkal: „Zmýlil jsem se, odpusť.“

Duchovní dětství bude vždy doporučováno pro život kněží jako rozlišující znamení mariánské spirituality: „Musíte být maličkými, protože jste mými dětmi, a proto musíte žít mým vlastním životem. Musíte být maličkými, abyste se stali povolnými nástroji pro můj plán a abyste se zalíbili mému Synu Ježíši. Jak velice vás Ježíš miluje, moji přemilí synové! Právě proto vás miluje, že chcete být maličkými, chudými, prostými a pokornými.“ (8. září 1976) Sám Don Stefano se dovolával ve svém vyučování obrazu dítěte: „Musíme být jako několik málo měsíců staré děti, děti, které pijí mléko.“ Je útěchou myslet na to, že vady povahy nejsou překážkou na cestě ke svatosti a k životu a přátelství s Bohem. Nedostatky Dona Stefana byly viditelné a všichni je zdůrazňovali, ale bylo také jasné a očividné jeho stálé nasměrování k Bohu v modlitbě. V ruce tiskl stále svatý růženec a kamkoliv šel, na cestě, v autě, v letadle nebo při odpočinku na procházce, v horách, doma u maminky, sám nebo s jinými, modlil se.

Nikdy neopomenul liturgickou modlitbu hodin, a když v některých cestovních dnech věděl, že nebude mít ani minutu volna, vstal dříve, aby v modlitbě breviáře získal náskok. Ve večeradlech byl modlitební plán pevný: mše svatá, adorace, růženec. A často, když sotva skončil na jednom místě, odjížděl, protože o několik málo hodin později musel dělat totéž na jiném místě. Bez zastavení. Bez nějakého naříkání. Toto jsou slova jeho kněží: „Byl zamilovaný do eucharistického Ježíše, mluvil stále o Ježíši, Eucharistii, všechno dělal ve stínu Marie. Jeho starostí bylo, aby všichni kněží mohli vést kupředu svou práci v přítomnosti Neposkvrněného Srdce Marie, pod jejím pohledem.“

„Učil nás modlit se... je příkladem kněžského života, protože uměl sdílet lidem hlavně společné modlení. Zval k formování večeradel, k žití s Marií, s Ježíšem, Eucharistií... stále se modlil.“

„Když přijel na nějaké místo,“ říkal otec Laurent Larroque, „vytáhl sochu Panny Marie a začal se modlit, hlavně ke konci života se zdálo, že tato něžnost vzrůstá: Já sám jsem ho viděl před touto sochou Panny Marie z Fatimy, když ji hladil a vyslovoval tolikrát slovo »Maminka«.“

Vícekrát Panna Maria žádala Dona Stefana, aby se hodně modlil. V jednom z poselství: „Budte věrní službě modlitby. Vraťte se k modlitbě! Ježíše svátostného učíňte středem své modlitby, tajemstvím svého života, duší svého života, duší veškeré své apoštolské činnosti.“ (8. září 1992)

Zjevný, stálý, vyhraněný vztah Dona Stefana k papeži. Jednota s ním byla stavem, kterého se stále dovolával. „Já vás zformuji k velké lásce k papeži a k církvi, která je s ním spojená.“ (16. června 1973)

„Je pravda, že Don Stefano byl v určitých chvílích horkokrevný a to, co si myslel, říkal bez mnohé diplomacie,“ komentuje don Gessaga ze Společnosti svatého Pavla, „ale při nejvyšší úctě k církvi a papeži, k němuž měl zvláštní úctu a tolikero vůli poslouchat jeho učení, proti nikdy neřekl nic. Také v komunitě neřekl nic opačného tomu, co učí církve, ba dokonce také mně činil výtky kvůli teologickým novotám, kterými jsem se někdy pyšnil u stolu, kdy jsem vyprávěl o takovém či onakém jinak vyučujícím. Byl pevný ve svých zásadách a pozorný na to, aby nepředal nic dvojznačného svým kázáním a svými spisy. Jistě měl jasnou přísnost v tématech manželské etiky, zvláště kvůli úctě k vlastnímu tělu a k tělu bližního už u mladých, snoubenců a manželů. Já pak, který jsem studoval rodinnou morální teologii, jsem byl často předmětem odkazů z jeho strany, abych uměl dát do středu lásku k Bohu, k Panně Marii a předmanželskou a manželskou zdrženlivost jako formu projevení vlastní víry a přilnutí k Boží vůli.“

V modlitbě se někdy mohl zdát nepořádný, přerušoval růženec, aby se obrátil a řekl něco vlastnímu sousedovi, ale kupodivu toto nepůsobilo jako roztržitost, spíše to působilo jako modlitba s přímým

spojením s Božskou skutečností, vždy přítomnou.

Ač měl prudký charakter, byl Don Stefano milován lidmi. Na konci „velkých večeradel“, když byl unavený a měl jen touhu po troše odpočinku, zastavoval se, aby pozdravil a požehnal těm, kteří se přibližovali... a nikoliv dvě nebo tři osoby, ale týž zástup, který byl s ním po celé hodiny toho dne. Nevyhledával je, ale neodmítal je, spontánně a nadšeně žehnal dětem, těhotným maminkám, sbíral žádosti těch, kdo se svěřovali jeho modlitbám, aniž by se stáhl zpět.

Když cestoval, byl jako host v různých rodinách Hnutí, v domech, jednak aby se setkal s lidmi, jednak aby měl účast na „své“ rodině a cítil lidské teplo rodin Hnutí. S jedinou obtíží, že vždycky měnil lůžko... takže jednoho dne učinil smlouvu s Pánem: aby mu byl odečten jeden den očištění za každé lůžko, na němž bude spát.

Byl dobrým jedlíkem a nepohrdal dobrým pokrmem, ale měnit stále dietu a kuchyni v různých zemích a při různých cestách se stalo spíše důvodem obtíží než radosti. Lidé očividně připravovali obědy a večeře s láskou a v překypujícím množství, aby uctili hosta, a byl nucen přijmout takovou péči, což mohlo být i pokáním.

Žil ve veliké chudobě. Nic mu nechybělo a mohl mít také více, a přece nechtěl. Panna Maria mu slíbila, že mu nic nebude chybět. Ona sama se bude o něho starat. Když dosáhl možnosti mít penzi (byl vyučujícím ve školách), po nějaký rok nesestavoval dokumentaci nutnou k tomu, aby požádal o to, co mu patřilo, a když ho jeden jeho spolupracovník na to upozornil, odpověděl, že nemá v úmyslu požadovat tyto peníze. Řekli mu, že peníze bude moci dát potřebným osobám, a tehdy to přijal. Jeho sestra Giovanna, když viděla opotřebovanou kleriku nebo prádlo, které potřebovalo nějakou opravu, vyčítala mu s typicky ženskou starostlivostí: „Nemůžeš se setkávat s biskupy a autoritami tímto způsobem!“ Ale on jí odpovídal, že tak to ušlo. Když si byl vědomý někoho v obtížích, pomohl a podpořil ho bezprostředně, v míře umožněné jeho řeholním stavem.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Z knihy Mariadele Tavazzi: Don Gobbi – Život a dílo, farář celého světa vybrala KK.